

7. ՄԱՐՄՆԻ ՎԵՐՔ, ՍՐՏԻ ՎԵՐՔ

Մարմնի վերքը՝ արտաբացուած դանակէ՛
 Ի՛նչ արցունքներ դառնակայլակ կը քամէ.
 Ի՛նչ յուզումով ու տխրութեամբ համակէ,
 Մարմնի վերքը՝ արտաբացուած դանակէ.

Սրտի վէ՛րքը, ո՛հ, դառնագոյն է, Աստուա՛ծ,
 Սեւով անքակ, խոցերով ժանտ է պատած.
 Խեղճ ու թշուառ կամ տարամերժ ու լքուած
 Սրտի վէ՛րքը, ո՛հ, դառնագոյն է, Աստուա՛ծ:

Մարմնի վերքը սպեղանի ունի բոյժ,
 Անցնելով նա մոռցուկ կ'ըլլայ շատ կանուխ,
 Չանգակ չունի նա տխրահունչ, մահագոյժ.

Սրտի վերքը մինչ գերեզմանն երկարած
 Ուղի մ'ունի, արցունքներու գերթ մէկ ուղիս.
 Սպեղանին անոր երկինքն է պահուած:

1901, Յունիս

8. ԿԵԱՆՔԻ ԵՐԳԸ

Ահաբեկիչ կնճիռներուն մեջ կեանքին
 Լալահառաչ, սուր հծծիւններ ինձ ըսին.
 «Ամէն յոյսեր մեծ պարապին կը յանգին,
 Ունայնութիւն մը կը պրկէ կեանքը սին:

Ամէն ծաղիկ խամրում մ'ունի իրեն մօտ,
 Ու ամէն կեանք՝ մութ ստուեր մը իր ետին.
 Ծաղիկներու բուրումին պէս խնկահոտ
 Ամէն յոյսեր դեռ չըծլած կ'անհետին»:

Բոյց մխացող խոհերուս մեջ ծիրանի
 Լոյս մը յանկարծ սըպրդեցաւ շողալով,
 Կեանքի փարփառ երզն ոսկեսար, գեղանի,
 Որուն ցվերջ ունկնդրեցի դողալով: